

Marian Coman

Omulețul
din perete
și alte povestiri fantastice

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Sebastian LUCA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COMAN, MARIAN

Omulețul din perete și alte povestiri fantastice / Marian Coman; -
București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0475-9

821.135.1

Marian Coman
OMULEȚUL DIN PERETE
și alte povestiri fantastice

© Nemira, 2019

Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de ARTPRINT S.R.L.
tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0475-9

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI.....	5
Ușa de la baie.....	7
Degete	12
Alo	23
Sevăn	39
CARTEA A DOUA.....	59
Copilăria doamnei Cala.....	61
Tinerețea doamnei Cala	82
Testamentul de ciocolată.....	104
Amnezia mov	137
CARTEA A TREIA	153
Albilița	155
Crama lăutarilor.....	170
Lică.....	178
EPILOG	187
Omulețul din perete	189

CARTEA ÎNTÂI

Ușa de la baie

*Rămâi în fața ușii dacă vrei să ți se deschidă;
vezi-ți de drum dacă vrei să fii îndrumat.
Nimic nu e vreodată închis,
în afara propriilor tăi ochi.*

FARID ATTAR

Era o zi ploioasă, una dintre toamnele acelea târzii în care cerul se scurge alene în șiroaie sâsâitoare pe lângă trotuare ori în canalizări. Și, nu știu de ce, tocmai atunci i-a apucat pe ai mei să se mute. Eram doar un puștan bleg și plin de coșuri care, la cei doisprezece-treisprezece ani ai săi, nu prea înțelegea ce se întâmplă cu viețile celor din jurul lui. Vedeam camioanele pline cu mobilă demarând prin băltoacele din fața casei din centru către un apartament dintr-un bloc de la marginea orașului, și lucrul ăsta mă înspăimânta într-un fel anume. Era frica aceea

pe care o întâlneam de fiecare dată când tata mă ducea la frizer și care se amplifica pe măsură ce distanța dintre foarfece și capul meu se micșora. Frica aceea îmbinată cu emoție pe care o găsești în fața ușii oricărui cabinet stomatologic și care crește odată cu zgomotul isteric al frezei mânuite de Zâna Măseluță.

Strada pe care aveam să locuiesc era mai degrabă un grup de insule de asfalt într-o imensă baltă din care lipseau poate doar rechinii ca să-i pot spune ocean. Picăturile se spărgeau în infinite balonașe efemere, iar norii îmi păreau așa de jos, încât – credeam eu –, dacă m-aș fi ridicat pe vârfuri, i-aș fi putut atinge.

Apartamentul cât o bucătică dintr-o cutie de chibrituri mi-a rânjit cu ușa lui maro în care vizorul zăcea ca o carie pe un dinte nespălat și mi-a răspuns cu ecoul pereților goi și pe alocuri ata-cați de igrasie. Ajunsesem acasă! Și, când m-am gândit la asta, am început să privesc cele două camere, holul, bucătăria în care de-abia încăpea chiuveta, baia cufundată în întuneric și balconul, și toate-mi păreau o mamă vitregă.

Când a venit noaptea, am adormit greu, înconjurat de cutiile nedesfăcute, bruiat de fluieratul tatălui meu, de hurelul lucrurilor târâte de ai mei prin cameră și de vocile lor obosite și uneori nervoase, stresat de nefamiliaritatea decorului și de felul în care lumina lunii aluneca pe fereastră direct pe perna mea, ofticat de toată trambalarea asta căreia eu nu-i găseam rostul și care pentru mintea mea de copil era doar o alunecare înspăimântătoare în iad. Și cred că deja în noaptea aceea am auzit pentru întâia oară zgomotele din baie. Și muzica. Înfundată și monotonă.

Într-o săptămână, toate își găsiseră locul și parcă dispăruse aerul acela de casă străină. Mă obișnuisem cu spațiul redus, cu

mucegaiul de pe pereți, cu țevile cu cornete ale copiilor din vecini, cu pârâitul Daciei galbene parcate chiar sub geamul meu. Nu reușisem totuși să mă obișnuiesc cu întunericul din baie și cu sunetele dogite ce răzbăteau de acolo, noapte de noapte, cu muzica aceea stranie și cu reflexiile albastrii pe care începusem să le zăresc de la o vreme și pe care inițial le pusesem pe seama televizorului din camera părinților, și toate astea îmi creau senzația că nu eram singurii locatari din casă, că împărțeam amărățul ăla de apartament cu altcineva.

Schimbaseră ai mei șase becuri și chemaseră o duzină de electricieni, dar buda noastră se încăpățâna să rămână cufundată în beznă, iar lumânările pe care le foloseam pentru a desluși măcar capacul veceului mai mult mă speriau și mă aruncau în întuneric.

Părinții mi-au dat o lanternă pe care aș fi putut, poate, să o folosesc pe post de reflector, dar, când a pâlpâit de două ori și s-a stins ca un soare neputincios când îi vine vremea apusului, am împietrit acolo, în fața tronului din faianță. M-au găsit după jumătate de oră, paralizat. O statuie cu o lanternă inutilă în mână și maxilarul zbătându-se într-un ritm nebun, macabru. După o vreme, mi-au spus că s-au consumat bateriile, dar sunt sigur că nici măcar ei nu credeau asta. Eu, oricum, îmi mai aminteam ceva. Ceva străin, departe și trist ca un geamăt. Un plânsset de copil și un glas de bătrân ce-mi spusese că ar vrea să se întoarcă. Că pot să-i ajut. Și despre o apă mi-au vorbit. Mi-a fost teamă să pomenesc cuiva despre asta.

În vacanța de iarnă, am plecat la bunici și eram acolo când am aflat despre evenimentul care mi-a întors întreaga viață pe dos. A murit tata! Maică-mea îl găsisse înecat în cadă; avea

măinile legate la spate cu lanțul de care apuci atunci când vrei să tragi apa și ochii deschiși. Bulbucăți și albi. Când l-au înmormântat, a trebuit să-i lipească pleoapele, pentru că altfel nu voiau să se închidă.

Mai apoi am început să-l aud noaptea, fluiera în baie, acoperirea cu șuieratul său zgomotele de acolo cu care abia reușisem să mă obișnuiesc și – da! – nu mă lăsa să dorm. Maică-mea înnebunise. Încercase la un moment dat să dea foc la casă și pentru asta s-a ales cu o internare de trei săptămâni. Ajunsesem foarte aproape de cazarea la un orfelinat, dar niște vecini de treabă mi-au salvat copilăria. Așadar, mă luaseră ăștia în grijă și asta însemna că treceau de două-trei ori pe zi pe la mine și-mi făceau de mâncare ori mă întrebau dacă mi-e bine.

Bine? Adevărul este că nu-mi era rău. Îmi era foarte rău. Cu sunetele din baie, cu muzica și luminile, cu vocea tatălui meu fluierând și urlând, cu duhoarea care începuse de la o vreme să iasă de acolo, din ce în ce mai pronunțată și mai acră. Aveam paisprezece ani și cearcănele unui boșorog narcoman. Și mai aveam mult curaj. Aveam curaj să mă duc și să-mi fac nevoile la baie și chiar să trag apa. Aveam curaj să le povestesc puștilor de la școală despre buda mea întunecată și mai apoi chiar veneau pe la mine și-mi dădeau bani să o viziteze, uneori rămâneau noaptea și-l ascultau pe taică-meu fluierând, iar dimineața plecau galbeni ca lumânările pe care le aprindeam în serile alea ca să le sporesc emoțiile. Trăgeau toți apa, pentru că zgomotul rezervorului umplându-se era, poate, cel mai înfiorător.

În felul acesta, îmi băteam joc de coșmarurile și durerile mele și treceam peste lucruri mai ușor. Începusem să le iau ca făcând

parte din viață și, într-o noapte, chiar am încercat să vorbesc cu tatăl meu mort. Nu mi-a răspuns, ba chiar continua să fluiera melodia care-mi zgâria creierii de luni de zile, așa că am început să răstorn lucrurile din baie, să sparg oglinda, să dau drumul apei în cadă, în chiuvetă, în veceu, năzuind să-i creez și eu coșmarurile de care eram în stare. Am aruncat petarde în budă, am dat casetofonul la maximum și am dus o boxă chiar în ușa băii, de unde a urlat numai muzica pe care știam că tatăl meu nu o suporta, am demarat micul meu iad, nădăjduind să-i atrag cumva atenția și, dacă aș fi știut că era atât de ușor, aș fi făcut asta de când ne-am mutat.

După jumătate de oră, în baie s-a aprins lumina, am văzut pentru întâia oară pereții coșcoviți, pânzele de păianjen agățate în colțuri, mizeria de pe jos. Veceul casei mele. Și, de atunci, nu s-a mai auzit niciun zgomot, nu s-a mai văzut nicio irizație albăstruie, liniștea ce se așternuse era aceea dintr-o casă normală. Dar îmi părea rău că spărsesem oglinda și că erau cioburi pe jos.

Ceva mai târziu, un coleg de clasă mi-a spus că la el în baie nu mai funcționează lumina și că, de acolo, noaptea cineva fluiera îngrozitor. Așadar, am gândit eu, se deschisese ușa în altă parte. Asta nu mă deranja, dar mă întreb și acum dacă nu cumva este un păcat faptul că mi-am făcut de atâtea ori nevoile în împărăția morților. Și am mai tras și apa.

Degete

Mi-am mișcat degetele încet, privindu-le ca pe niște obiecte stranii. Zece râme îmbuibate, grosolane, cu unghiile boante, tăiate abrupt, în carne. Îmi amintesc că odată negul de pe arătătorul drept îmi stârnea dureri agasante ori mâncărimi greu de înlăturat. Privit dintr-un anumit unghi, negul acela, pe care la un moment dat l-am botezat Alfonso, pare ochiul încețoșat de cataractă al unui animal nemaîntâlnit. Alfonso nu clipește. Alfonso mă privește fix, prin filtrul gălbui al cataractei sale.

– Bibilouuuri! Bibilouri pe haine vechi!

Eram un copil. Da. Un copil ca mulți alții pe care părinții îi lăseau liberi să colinde cartierul, cu cheia atârnată de gât. Un șiret odată alb și o cheie galbenă, pătrată, cu câteva litere ștanțate pe ambele părți. Parcă simt și acum metalul rece lovindu-mi pieptul în timp ce fugeam.

– Bibilouuuri! Bibilouri pe haine vechi!

Fugeam. Când veneau ȣiganii, fugeam. Ne ascundeam prin grădinile din spatele blocurilor, fixând fustele pirandelor prin lunetele ȣevilor noastre cu cornete. Frica desfiinȣa echi-pele și ne trezeam cot la cot cu armatele inamice, privind printre crengile gardului viu mica șatră și desagile lor murdare, încărcate cu porȣelanuri, pantaloni și cămăși rupte. Ȣineam strâns în mâini tuburile din plastic, amăgindu-ne că ne-ar fi fost de folos în cazul în care mustăciosul din fruntea grupului de negustori și-ar fi pus în cap să ne facă vreun rău. Era un soi de „Piua“ ne-rostită, o pauză a fricii, a cărei sonerie de final se lăsa mereu așteptată. Nu știu de unde aveam frica aceea. Bubuiala din piept.

Și nici nu-mi amintesc cine ne-a spus că pe Mili a lu' nenea Gogu de la scara patru l-au răpit ȣiganii. Zicea că l-au ademenit cu dulciuri și jucării și dus a fost. Când s-au întors de la serviciu, părinȣii lui au încremenit. Ȣipetele maică-sii s-au auzit la trei blocuri mai încolo, iar bunică-sa a murit în câteva zile de inimă rea. După o vreme, ai lui s-au mutat. Băieȣii spuneau că l-au văzut pe domnul Gogu umblând despuiat prin oraș, ziua în amiaza-mare. Că intrase dracu' în el, cum zicea mamaia lu' Fane.

Fane avea nouă ani. Noi îi spuneam și Guineea, din cauza dinȣilor mari, din faȣă, asemănători cu cei ai porcușorilor pe care un coleg de școală de-ai lui Cristi îi ținea într-un borcan cu talaș. Oricum, Fane Guineea era cel mai mare dintre noi. Doar că la școală era tot într-a doua, ca mine. Ne-au spus băieȣii mai mari că ar fi rămas repetent în clasa întâi, pentru că a înfipt un cren-vurșt în scaunul învăȣătoarei. Sănătos nu era Fane ăsta. Vacanȣele și le petrecea mai mult pe la țară, însă, când era în oraș, el alegea

echipele, el dădea cu banul, el spunea ce să jucăm. Fără Fane Guinea, jocul nostru se limita la interminabile partide de fotbal în curtea școlii. El, însă, venea cu tot soiul de idei, care mai de care mai incitante, mai aberante ori mai hazlii. Aș zice că el făcea moda în cartier. Dacă băieții de la blocul nostru se apucau, de gura lui Fane, să joace cartonașe, în mai puțin de o săptămână, plozii din întregul oraș așezau cutii de chibrituri pe mijlocul șoselelor și se străduiau să le doboare. În plus, Fane ne spunea povești. Tot soiul de istorioare despre care zicea că le trăise pe la țară, că le văzuse ori că le auzise de la bunici, rude sau prieteni. El ne-a povestit, după o vacanță de vară, că, în satul în care trăiau bunicii lui din partea tatălui, un cuscru de-ai unchiului său creștea struți. Cică avea un cârd întreg de struți cu care ieșea la câmp, cum ies ciobanii cu oile. Niciodată n-am crezut gogorița asta, însă Fane povestea cu foarte multă convingere cum păsările acelea fabuloase își bagă capul în pământ, cum mănâncă frunzele copacilor ori cum, dacă nu ești atent, îți frâng carnea cu ciocurile lor mari și galbene. Când povestea, Fane se scălâmbăia întruna, mimând, gesticulând ori țipând, după cum făceau lighioanele despre care vorbea. Toți dracii de copii ne adunam în jurul lui, ascultându-i istorisirile, hlizindu-ne de minunățiile pe care ni le înșira, fremătând de nerăbdare să auzim alte și alte pățanii de-ale lui Fane Guinea și de-ale struților din satul bunicilor lui.

Uneori, la școală, învățătoarea acoperea ferestrele cu draperii grele, de catifea albastră, și întreaga clasă se cufunda în întuneric. Unii copii începeau să plângă, alții chicoteau, însă eu așteptam tăcut, în ultimul rând de bănci, ca tovarășa învățătoare să bage în priză aparatul de proiecție. Era un moment, câteva secunde sau

poate mai mult, în care ochii mei nu vedeau decât pătratul alb, luminos din fața clasei, agățat printr-o dâră galbenă de lentila mașinii aceleia bâzâitoare. Îmi adunam buricele degetelor și, cât timp învățătoarea era întoarsă cu spatele, îmi aruncam mâna dreaptă în fața aparatului de proiecție. Unul dintre struții lui Fane Guineea apărea pe ecranul alb. Umbra mâinii mele, ca un cap de pasăre cu ciocul închizându-se și deschizându-se, mare și lacom.

Erau clipe în care aveam impresia că lumea întreagă se învâрте în jurul lui Alfonzo. Buba aceea îmi pulsa dureros în mână și timpul devenea cretos și uscat pentru mine. Părea un burete pe care elevul de serviciu a uitat să-l ude și, când proful încerca să șteargă formulele înșirate pe tablă, sacoul, părul și cămașa i se umpleau de praful alb, înecăcios. Așa devenea timpul pentru mine. Alb, uscat și înecăcios. Doar Alfonzo mă fixa, prin norul de praf, asemeni unui zeu neștiut. Poate că treceau minute întregi așa ori poate ore sau zile. Doar Alfonzo știa.

Când a murit Fane, orașul s-a întors cu fundul în sus. Multă vreme, ai mei nu mi-au dat voie să mai ies din casă. De altfel, puțini copii mai erau prin fața blocului, doar cei de familie proastă, pe care părinții îi lăsau în plata Domnului. În zilele acelea, peste treizeci de mămici și tătici s-au adunat în sufrageria alor mei să pună țara la cale. Vorbeau despre Fane, despre școală, despre cum a sfârșit bietul copil cu pieptul străpuns de o bară de fier forjat. Aproape două luni nu am mai ieșit singur nici să duc gunoiul ori să iau pâine, lucruri care până atunci căzuseră în sarcina mea. În fiecare zi, unul dintre cei treizeci de părinți

ne duceau pe toți la școală după cum le venea rândul. Și tot așa un altul ne aștepta când scăpam de la ore. Colegii m-au întrebat într-una dintre pauze ce s-a întâmplat la mine acasă, ce au vorbit babacii, cum a murit Fane. Eu le-am spus că pe Fane Guineea l-au mâncat struții. Au scăpat din ogradă și au venit după el să-l pedepsească pentru tot ce le făcuse pe la țară. L-au apucat cu pliscurile lor galbene și i-au rupt beregata. Băieții aproape că râdeau amintindu-și de scâlâmbăielile lui Fane. Doar Patric se uita la mine cu ochii mari, speriați, cu fruntea transpirată și puful blond ce-i ținea loc de păr, ridicat pe verticală.

– Te-am văzut, mi-a șoptit și s-a furișat în clasă ca un miriapod rămas cu doar două picioare.

Patric era colegul meu de bancă și, întâmplător sau nu, îmi era vecin de bloc, de scară și de palier. Îl știam de când mă știam pe mine și eram unul pentru altul ca niște frați. Pentru că eram născuți la doar două zile diferență, ai noștri ne organizau aniversările împreună. Cu sucuri, prăjituri, două torturi cu lumânări, ciocolată și o grămadă de „La mulți ani!”. Veneau la noi toți copiii din fața blocului și ne umpleam burțile cu sirop de vișine și șerbet de trandafiri. Dar lucrurile astea se întâmplau în vremurile bune, pentru că în anul în care a murit Fane nimic nu a mai mers așa. Ziua mea a trecut aproape neobservată. Desigur, tata mi-a adus o bicicletă, însă n-a fost nicio petrecere, niciun „La mulți ani“, nici urmă de tort. La Patric – am auzit prin pereți –, câteva rude bătrâne îl puneau să sufle în lumânările de pe tort.

Cele două luni de izolare au trecut greu, dar, în timpul ăsta, am învățat să comunicăm prin țevile de la calorifer. Toți băieții de pe scară. Coduri secrete, zămislite din singurătate, plictiseală,

curiozitate și imaginație. Fabricasem un alfabet din lovituri de lingură în elementii din fontă, pe care și-ar dori să-l cunoască orice agenție secretă. Acum este și pentru mine un mister cum de reușeam să ne transmitem o grămadă de lucruri printr-o tehnică atât de rudimentară. Informațiile circulau prin tubulaturile de metal în toată scara și, dacă ne-am fi străduit ceva mai mult, gândeam că am putea reuși să-i cooptăm în „clubul nostru“ și pe băieții de la celelalte scări. Cert este faptul că, în felul ăsta, am putut plănuși să ne strângem în holul blocului, la miezul nopții, atunci când părinții dorm și ne putem furișa pe ușă, furându-le cheile. Lui Patric i-am spus să iasă la ora unsprezece noaptea, să vorbim ceva doar noi doi. Doar că Patric avea o soră mai mică cu doi ani, care a auzit discuția noastră, purtată prin pereții de la baie, și ne-a pârât alor lui. Tot bairamul nostru de la miezul nopții s-a dus pe apa sâmbetei. S-a făcut vâlvă mare în tot blocul și toți am fost pedepsiți.

Când ești copil și o bubă urâtă îți împodobește mâna, lumea-ți pare pe sfârșite. Ciumații, leproșii, buboșii au fost întotdeauna printre primii care au primit cartonașul roșu în meciul vieții. Mulțimea reacționează firesc, eliminând elementele bolnave. Le pune la colț. Le scuipe ca pe o măsea stricată.

„Mama mia, ce bubă nasoală are ăsta pe deget! Ce-ai făcut, bă? S-au pișat broaștele pe mâna ta? Scârbosule! Să nu mă atingi!“

O ceată de gugustiuci, de albatroși și pițigoi ce mișună croncănitori într-un labirint fără ieșire. Așa îmi părea gașca de copii privită din balconul apartamentului în care locuiam. Mă uitam

la ei și aveam impresia că, așa mici cum îi vedeam de la înălțime, i-aș putea prinde și strivi între unghii ca pe niște purici. Să aud cum le plesnește cochilia, cu zgomotul acela de semințe de căpșune prinse între dinți.

Trecuse multă vreme de când spiritele se calmaseră. Venise iarna, aducând cu ea primii fulgi de zăpadă, primele flori de gheață înțepenite pe geam, cazematele albe și bulgării rotunzi, perfecți pentru războaiele din spatele blocului. Părinții nu-și mai țineau odraslele închise în casă de teama nu știu cărui psihopat pus pe măcelărit ființe lipsite de apărare. Toți părinții, în afară de ai mei. După ce mă întorceam de la școală, mama mă trimitea la masă, la somn și la lecții. Le mulțumeam celor care aveau grijă de economia națională întrerupând curentul electric atunci când chef de făcut teme scădea sub limita de avarie. În clipele alea, mă ghemuiam sub masă cu o lanternă în brațe și îmi proiectam umbrele mâinilor pe zugrăveala pereților, într-un caleidoscop delirant de ciocuri, ochi și degete. Ziua, dacă rămâneam singur acasă, evadam pe balcon, de unde îmi priveam camarazii cum se bulgăresc.

– Portocale! le-am strigat într-o zi.

Adusese tata, nu știu de unde, o ladă întreagă de portocale, lucru rar în vremurile acelea, vremuri în care și o tabletă de ciocolată amăruie era la mare căutare. Erau dintr-acelea cu coajă groasă. Zemoase, coapte și dulci.

– Portocale!

Războiul cetei de pițigoi s-a oprit instantaneu. Aproape șaizeci de ochi căutau locul de unde se auzise cuvântul magic. Scanau geamurile, balcoanele, crăpăturile din pereți și scorburile copacilor înghețați.

– Portocale! am mai strigat o dată și gurile copiilor s-au umplut de salivă căscându-se hipnotizate spre mine.

Am ridicat cu greu lada plină cu fructe și am lăsat globurile portocalii să alunece, în cascadă, dincolo de balustradă. Pentru o secundă, fețele mucoșilor, care nu-și găsiseră liniștea toată ziua, au înflorit, de parcă alunecaseră brusc într-o lume miraculoasă în care râurile sunt de miere, zăpada din frișcă și plouă cu portocale. Unii dintre ei, cei mai mici, nici nu știau cum arată un asemenea fruct ori îl văzuseră până atunci doar în afișele prinse în piuneze deasupra meselor de bunicile lor. Chiar și așa, timpul părea oprit în loc. Culoarea aprinsă a fructelor le lua mințile. Sferele portocalii mi-au părut pentru o vreme blocate cumva între cer și pământ – neștiind în ce direcție să cadă –, apoi s-au prăbușit, înfundat, în zăpadă. Au mai fost câteva secunde de liniște, după care pițigoi s-au transformat în fiare. Au început să țipe. Să horcăie și să se îmbrânceană. Să-și care pumni, palme și picioare în timp ce scormoneau prin zăpadă. Rânjeau, chiuiau de bucurie și găfâiau. Nu aveau timp să plângă după ce erau loviți. Căutau mai departe.

– Asta-i a mea!

– Ba-i a mea, boule! Eu am văzut-o primul!

Cei mai norocoși aveau buzunarele burdușite de fructe. Ceilalți scormoneau în neștire acolo unde nu mai era nimic de găsit. În câteva clipe, locul fusese curățat. Învingătorii s-au furișat, în lumina apusului, pe la colțurile clădirilor, neîmpărțind prada cu nimeni. Devorau tot ce aveau, cu tot cu coajă, sorbind și plescăind, mănjinându-se pe toată fața cu zeama galbenă, acrișoară și lipicioasă. Învinșii au început să plângă încetiușor,

continuând să scotocească terenul, privind din când în când în sus, doar-doar voi arunca o nouă tranșă de citrice. Eram zeul lor! Mi-am desfăcut singura portocală păstrată și am început să mestec, felie cu felie, privindu-i ca un pașă. Aveam lumea la picioare. Când am aruncat cojile peste balustradă, cei rămași dedesubt s-au năpustit asupra lor.

Alfonzo a început, încetișor, să crească. Uneori, noaptea, îi simțeam rădăcinile răspândindu-se ca o iederă fără frunze prin mine, ca o caracatiță fricoasă ce-și înfige tentaculele în nisip. Părea doar un vis, cum tot un vis păreau zvâcnirile lui Alfonso atunci când învățătoarea mă lovea cu indicatorul peste degete, de parcă o inimă minusculă își accelera pulsul, ascunsă în mâna mea. Și frica aceea, a negului meu, mă cuprindea și pe mine. Dar nu aveam lacrimi să plâng de durere ori de spaimă. Nici Alfonso nu avea. El mă avea doar pe mine cum și eu, aveam să înțeleg curând asta, îl aveam doar pe el.

Îmi amintesc că în iarna aceea a nins atât de mult, încât, pentru câteva zile, orașul a fost complet izolat. Părinții povesteau cum pasagerii acceleratului de București au rămas mai bine de treizeci de ore înzăpeziți în câmp, cu trenul acoperit de zăpadă și biciuit de viscol. Se iscaseră atâtea legende despre noaptea în care bieții oameni au tremurat pe canapelele de vinilin așteptând în zadar ajutor, încât mama a jurat că niciodată în viața ei nu va mai urca în acele coșciuge mergătoare cărora până atunci toată lumea le spusese vagoane.

Unchiul Vasea de la Constanța avea să-i povestească tatei la telefon cum două femei cu care a stat la taclale tot drumul acela au murit de frig una în brațele celeilalte. Chircite și cu zâmbete vinete înșirate pe fețe. Și el s-a ales cu degetele de la picioare amputate din cauza degerăturilor, însă îi mulțumea lui Dumnezeu că l-a ținut în viață.

Dar toate acestea aveau să fie uitate când sora lui Patric și-a rupt gâtul pe scări. Pe mine m-au găsit leșinat lângă ea, de au crezut că suntem morți amândoi. Cică bălmăjeam cuvinte de neînțeles și doar mâinile mi se mișcau ca niște șerpi nervoși, cu capetele băgate în mânușile verzi împletite de mama. Ochii îi aveam deschiși, însă dați peste cap, și doar albul lor, precum cel al zăpezii ce acoperise acceleratul de București, se putea vedea.

M-am trezit după două zile, la spital, cu mâinile legate de pat și răni pe tot corpul. Tanti Jeni, asistenta, i-a spus mamei că făceam crize de spasmofilie sau de naiba știe ce, că ea nu mai văzuse așa ceva de când lucra la spital, că mă ciupeam singur, până la sânge. Și că ar trebui să mă ducă la neuro, că poate șocul provocat de moartea fetei ăleia m-a debusolat. Eu nu-mi amințesc nimic din toate astea. Știu doar că, după ce am îmbrâncit-o, părul lung al surorii lui Patric s-a întins ca o pânză de păianjen când capul ei a atins cimentul. Mama a plâns lângă mine și mi-a zis că nu trebuie să-mi fac probleme, că fetița a alunecat, că iarna asta este de vină, că uite ce a pățit și nenea Vasea cu trenul ăla, că trebuie să ne rugăm la Doamne-Doamne pentru aia mică și pentru femeile din compartimentul lu' unchiu'. Că o să aibă ele grijă de ea cât timp o să se joace cu îngerii.